Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 76 426 van 1 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: **1. X**
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratief dossiers van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
U verklaarde van yezidische afkomst te zijn en geen staatsburgerschap te bezitten. U werd geboren op 14 mei 1987 in de provincie Nagorno-Karabach in de toenmalige Sovjetrepubliek Azerbeidzjan. Als kind verhuisde u op jonge leeftijd met uw ouders en uw zus naar Krasnodar in de Russische Federatie, waar u steeds op hetzelfde adres woonde tot aan uw vertrek, samen met uw ouders, uw zus, de echtgenoot van uw zus en hun kinderen. Samen met uw zus, K. N. (…) (O.V. 6.862.503), en haar twee kinderen kwam u naar België.

Uw schoonbroer, R. T. (…), werd midden augustus 2010 aan de ingang van uw ouderlijke huis geslagen door enkele personen van de Koebankozakken, die ook geld van hem eisten. De volgende dag diende uw vader hiervoor een schriftelijke klacht in bij de plaatselijke politie van het Krimskidistrict. Nadien kwam de politie naar jullie thuis en namen ze al jullie identiteitsdocumenten, met name jullie Russische binnenlandse paspoorten en jullie geboorteaktes, mee ter controle. Enkele dagen nadien werden deze documenten vals verklaard.

Nadat jullie Russische identiteitsdocumenten vals werden verklaard, werden jullie door de plaatselijke politie herhaaldelijk afgeperst. Zo werden u en uw schoonbroer verschillende keren aangehouden en vastgehouden door de plaatselijke politie, waarbij jullie telkens werden vrijgelaten nadat uw vader jullie vrijkocht. Sommige maanden werd u twee à drie tot zelfs vier keer aangehouden, andere maanden helemaal niet. U werd meestal één tot twee dagen vastgehouden, en één keer vier dagen lang. Tijdens uw vasthoudingen werd u hard geslagen.

Enkele dagen voor uw vertrek werd er een politieagent vermoord. Naar aanleiding hiervan zou u zich samen met uw vader en uw schoonbroer moeten melden bij de plaatselijke politie. Hierop besloten jullie te vertrekken.

Op 13 augustus 2011 kwamen twee chauffeurs met een minibus naar jullie thuis. U zou samen vluchten met uw zus, haar man, R. T. (…), en hun twee kinderen. Toen uw schoonbroer de minibus zag aankomen, raakte hij echter in paniek en liep hij weg. Sindsdien hebben jullie hem niet meer gezien of gehoord. U vertrok dezelfde dag samen met de chauffeurs van de minibus en uw zus en haar kinderen naar België. Op 18 augustus 2011 kwam u in België aan en u diende diezelfde dag uw asielaanvraag in.

B. Motivering

Aangezien u verklaarde geen staatsburgerschap te bezitten (CGVS, p. 3), moet uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van het land van uw laatste gewoonlijk verblijf, zijnde de Russische Federatie.

Uit uw verklaring blijkt dat u de Russische Federatie hebt verlaten omdat u in Krasnodar, waar u ongeveer 23 jaar woonde, problemen had met de autoriteiten. Deze problemen begonnen toen uw schoonbroer in augustus 2010 in elkaar werd geslagen door Koebankozakken, waarop uw vader een klacht indiende bij de plaatselijke politie. Hierna kwam de politie naar u thuis en nam al de identiteitsdocumenten mee van uw gezin. Deze documenten werden nadien vals bevonden. Sindsdien werd uw familie door de politie afgeperst, waarbij u en uw schoonbroer meerdere keren zonder gegronde redenen werden aangehouden.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo is het opvallend dat noch u, noch uw zus zich precies kon herinneren wanneer uw schoonbroer, de man van uw zus, werd aangevallen door enkele Kozakken die naar uw ouderlijk huis waren gekomen, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat dit incident de rechtstreekse aanleiding vormde van jullie problemen. U kon enkel zeggen dat dit incident in augustus 2010 gebeurde waaraan u toevoegde dat het misschien midden augustus was (CGVS, p. 6, 11; CGVS zus, p. 9 en 10). U wist evenmin of uw zus al dan niet thuis was toen de politie nadien bij jullie thuis binnenviel en jullie documenten meenam (CGVS, p. 7). Voorts verklaarde u dat nadat de politie jullie identiteitsdocumenten had afgenomen en vals had verklaard, u en uw schoonbroer het afgelopen jaar verschillende keren werden aangehouden en vastgehouden door de plaatselijke politie, bij wijze van chantage (CGVS, p. 10, 13-16). U verklaarde dat u soms enkele keren per maand werd aangehouden, namelijk twee à drie, tot zelfs vier keer toe op één maand, en dat u sommige maanden niet werd aangehouden. U kon zich echter niet herinneren hoeveel keer u in totaal werd aangehouden. Evenmin kon u aangeven in welke maanden u het afgelopen jaar drie tot vier keer toe werd aangehouden en in welke maanden u niet werd aangehouden (CGVS, p. 13-14). U wist daarnaast ook niet precies wanneer u voor de eerste keer werd aangehouden. Aanvankelijk zei u dat u de eerste keer werd aangehouden een week of twee weken nadat de documenten werden meegenomen. Later zei u dat u het niet meer weet, dat het ofwel september was ofwel een maand nadat de documenten door de politie werden meegenomen. U wist evenmin wanneer uw schoonbroer voor het eerst werd aangehouden. Volgens uw verklaring werd u één keer samen met uw schoonbroer aangehouden en vastgehouden, maar u kon zich niet herinneren wanneer dat was. Volgens uw verklaring kwam u telkens vrij nadat uw vader u had vrijgekocht. U wist echter niet wie hij daarvoor betaalde. U hebt het hem ook niet gevraagd. Voorts kon u niet zeggen door wie u telkens werd aangehouden, hoewel het steeds dezelfde twee politieagenten betrof, noch waar het gebouw in Krimski precies gelegen is waar u telkens werd vastgehouden, hoewel u soms bij uw vrijlating langs de achterdeur van het gebouw naar buiten ging en met de taxi naar huis terugkeerde (CGVS, p. 14-16). Ten slotte verklaarde u dat er enkele dagen voor uw vertrek een politieagent werd vermoord en u naar aanleiding hiervan werd gevraagd om samen met uw vader en uw schoonbroer zich bij de politie te melden. U zei dat het aan uw vader werd gezegd. U wist echter niet

precies wanneer hem dat werd gezegd en op welke manier jullie werden opgeroepen. U wist evenmin wat de naam was van de politieagent die werd vermoord en op welke manier hij werd vermoord (CGVS, p. 11-12). Aangezien dit aanzienlijk aantal elementen de kern van uw asielrelaas raakt, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Er dient bovendien gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw zus. Zo verklaarde u dat u niet thuis was toen de politie in augustus 2010 bij u thuis binnenviel en die dag jullie identiteitsdocumenten meenam. U was immers op de boerderij, die ongeveer een kwartier te voet van jullie huis gelegen is (CGVS, p. 6). Uw zus verklaarde echter dat u wel thuis was toen de politie die dag binnenviel. Toen ze werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde uw zus dat ze het zich niet meer goed herinnert, dat het al lang geleden is gebeurd en dat de boerderij voor jullie ook als thuis wordt beschouwd (CGVS zus, p. 6-7). Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg daar u zelf uitdrukkelijk verklaarde dat u toen niet thuis was. Hierdoor blijft deze tegenstrijdigheid, die alweer de kern van uw asielrelaas raakt, onmiskenbaar bestaan. Voorts stelde u dat u één maal samen met uw schoonbroer werd aangehouden en vastgehouden (CGVS, p. 15). Uw zus zei daarentegen dat het twee à drie keer was voorgevallen dat u samen met haar man werd aangehouden en vastgehouden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde uw zus dat ze het zich niet zo goed herinnert en dat u het beter zou weten. Deze verklaring biedt evenmin een afdoende uitleg en heft de tegenstrijdigheid niet op (CGVS zus, p. 11). Ten slotte verklaarde u dat jullie vertrek werd georganiseerd twee à drie dagen voor de vertrekdatum, hoewel uw zus verklaarde dat het werd voorbereid zes à tien dagen voor jullie vertrek (CGVS, p. 11; CGVS zus, p. 5). Toen ze werd geconfronteerd met deze 2 tegenstrijdigheid, antwoordde uw zus dat ze er niet zeker van is (CGVS zus, p. 5). Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg waarom uw zus aanvankelijk zei dat het vertrek zes à tien dagen op voorhand werd geregeld en heft bijgevolg ook deze tegenstrijdigheid niet op.

Daarnaast werden ook enkele belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de onderlinge verklaringen van u en uw zus tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u bij uw aanhoudingen nooit langer werd vastgehouden dan vier dagen (CGVS, p. 14). Op DVZ verklaarde u daarentegen dat u bij uw aanhoudingen meestal vijf à tien nachten werd vastgehouden (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op DVZ, antwoordde u dat u zoiets niet heeft gezegd (CGVS, p. 14). Deze uitleg verklaart de tegenstrijdigheid niet en heft deze bijgevolg niet op. Voorts verklaarde u op DVZ dat u door de lokale politie werd aangehouden en soms ook door de regionale politie (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u dat u telkens door de plaatselijke politie werd meegenomen. Toen u werd gewezen op uw verklaring op DVZ dat u soms ook door de regionale politie werd meegenomen, bevestigde u deze eerdere verklaring en stelde u dat u met plaatselijke politie de regionale politie bedoelt (CGVS, p. 13). Het is echter opmerkelijk dat u op DVZ sprak over twee politieafdelingen, temeer u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat u telkens door dezelfde twee politieagenten werd aangehouden (CGVS, p. 15). Ten slotte verklaarde uw zus op DVZ dat de politie naar jullie ouderlijke huis kwam en jullie documenten meenam op de dag nadat uw vader klacht had ingediend (DVZ, vragenlijst zus, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde ze echter dat de politie naar jullie toekwam en de documenten meenam, enkele dagen nadat uw vader klacht had ingediend. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde uw zus dat ze het zich niet meer goed herinnert (CGVS zus, p. 6). Deze uitleg kan echter evenmin de tegenstrijdigheid verklaren, waardoor ook deze onmiskenbaar blijft bestaan. Dit aanzienlijk aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw zus, en jullie onderlinge verklaringen, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Ook hier gaat het immers om essentiële aspecten van uw asielrelaas.

Er dient ook te worden opgemerkt dat het weinig waarschijnlijk is dat uw schoonbroer juist op de dag van jullie vertrek in paniek zou zijn weggevlucht, omdat hij door het raam keek en een auto zag, met name de minibus waarmee u samen met uw zus en haar kinderen de Russische Federatie bent ontvlucht. Hij was er immers van op de hoogte dat jullie zouden worden opgehaald. Uw verklaring dat jullie niet wisten wanneer ze jullie zouden ophalen en met welk voertuig is weinig overtuigend (CGVS, p. 11-12). Aangezien een beslissing uw land van laatste gewoonlijk verblijf te verlaten, jegens hetwelke jullie een ernstige vrees zouden koesteren, om vervolgens een heel nieuw leven op te bouwen in een vreemd land, een dergelijke ingrijpende beslissing betreft, is het weinig aannemelijk dat jullie zelfs niet op de hoogte zouden zijn geweest van het tijdstip van vertrek.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Rusland naar België. U verklaarde dat u vanuit Krasnodar samen met uw zus en haar kinderen met een minibus naar België bent gereisd. Zowel u als uw zus wist echter hoegenaamd niet langs welke landen u onderweg naar België bent gepasseerd, noch waar u de EU bent binnengekomen. Ter verklaring wezen jullie erop dat jullie voornamelijk 's nachts reisden. U verklaarde daarbij dat u moeilijk naar buiten kon

kijken daar de ramen van de minibus geblindeerd waren. Opmerkelijk genoeg verklaarde uw zus dat ze wel gemakkelijk naar buiten kon kijken (CGVS, p. 8-9; CGVS zus, p. 8-9). Deze uitleg vermag hoe dan ook niet te verklaren waarom u helemaal niets weet te vertellen over uw reisweg naar België. Jullie verklaarden tevens dat er onderweg een grenscontrole was waarbij één van de chauffeurs documenten liet zien. Noch u, noch uw zus wist echter waar deze grenscontrole plaatsvond en wat voor documenten de chauffeur liet zien. Bovendien wisten jullie evenmin of er met valse reisdocumenten werd gereisd (CGVS, p. 9; CGVS zus, p. 9). Daarnaast verklaarde zowel u als uw zus geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeurs die u van Krasnodar naar België brachten, indien er onderweg iets mis zou gaan. Uw vader had de reis geregeld en de chauffeurs betaald (CGVS, p. 7,9; CGVS zus, p. 7, 9). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit de Russische Federatie, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Tijdens deze reis waren jullie niet in het bezit van identiteitsdocumenten en jullie werden onderweg zelf nooit gecontroleerd (CGVS, p. 7-9; CGVS zus, p. 7-9). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring en de verklaring van uw zus, dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw (Russisch) internationaal paspoort, waarvan zowel u als uw zus verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 7; CGVS zus, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat uw Russisch binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, alsook het Russisch binnenlands paspoort van uw zus samen met jullie geboorteaktes en de geboorteaktes van de kinderen van uw zus, door de plaatselijke politie in Krasnodar werden meegenomen en nadien vals werden verklaard (CGVS, p. 4, 6-7). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u en uw zus deze identiteitsdocumenten bewust achterhouden om zo informatie over uw staatsburgerschap, en in het bijzonder wat betreft uw Russische binnenlandse paspoorten, de hierin vervatte informatie over een woonstregistratie in de Russische Federatie, uw burgerlijke staat, of de uitreiking van uw internationaal paspoort (waarvan jullie verklaarden er nooit één te hebben gehad), verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Voorts dient te worden benadrukt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot uw identiteit en die van uw zus en haar kinderen. Hierdoor laat u de Belgische asielinstanties in het ongewisse over uw ware identiteit, afkomst en herkomst.

Evenmin kon u de Belgische asielinstanties enig begin van bewijs voorleggen van de door u aangehaalde problemen. Zo legde u geen enkel tastbaar bewijs voor van de schriftelijke klacht die uw vader had ingediend bij de plaatselijke politiedienst naar aanleiding van de aanvaring die uw schoonbroer had met enkele Kozakken, noch van de inbeslagname van jullie identiteitsdocumenten die hierop volgde (CGVS, p. 7, 12). Ten slotte legde u geen enkel begin van bewijs voor van de verschillende aanhoudingen, vasthoudingen en vrijkopingen van u en uw schoonbroer (CGVS, p. 13-16).

Daar u verklaarde dat uw problemen verbonden zijn aan de problemen van de man van uw zus (CGVS, p. 5), K. N. (...) (O.V. 6.862.503), en uw zus haar asielrelaas baseert op dezelfde feiten (CGVS zus, p. 12), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de zus van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar broer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens voeren zij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partijen zijn ten slotte tevens de mening toegedaan dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan bij het nemen van haar beslissing. Verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn en trachten de motieven te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.
De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Met betrekking tot de vastgestelde vaagheden, geven verzoekende partijen toe dat eerste verzoekende partij inderdaad verward overkomt omdat de situatie voor haar zeer verwarrend was. Verzoekende partijen zijn van mening dat het te hoog gegrepen is om te verwachten dat zij exacte details kunnen geven. Men kan niet van hen verwachten dat zij van alles een nauwgezet dagboek

bijhouden. Verzoekende partijen kaarten nog aan dat verwerende partij over het hoofd ziet dat eerste verzoekende partij wel antwoordt op haar vragen, doch dat haar kennis ontoereikend is. Dit berooft niet vanzelfsprekend hun asielaanvraag van elke grond, zo stellen verzoekende partijen.

2.2.3.2. Waar verzoekende partijen opmerken dat men niet kan verlangen dat zij *"van alles een nauwgezet dagboek*" bijhouden en dat het te hoog gegrepen is om te verwachten dat zij exacte details kunnen geven, wijst de Raad er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partijen zeer vaag blijven of totaal onwetend zijn omtrent het moment waarop de schoonbroer van eerste verzoekende partij werd aangevallen en over wie er al dan niet thuis was op het moment van de inval door de politie, het aantal arrestaties en de momenten waarop die hebben plaatsgevonden, de personen door wie eerste verzoekende partij (en diens schoonbroer) werden aangehouden, de ligging van het gebouw waar eerste verzoekende partij (en diens schoonbroer) werd vastgehouden, de perso(o)n(en) die de vader van eerste verzoekende partij heeft betaald om haar telkens vrij te krijgen en de moord op de politieagent die de rechtstreekse aanleiding betrof van hun vlucht uit de Russische Federatie. Deze talloze vaagheden/onwetendheden, die behoren tot de kern van het asielrelaas dat verzoekende partijen hebben weergegeven – immers hebben zij aangegeven hun land te hebben moeten ontvluchten nadat zij te horen hadden gekregen dat eerste verzoekende partij zich samen met haar vader en haar schoonbroer diende te melden bij de politie naar aanleiding van de moord op een politieagent, nadat zij reeds verschillende malen in aanraking waren gekomen met de plaatselijke politie – vallen niet in het minst goed te praten door het gegeven dat de situatie voor verzoekende partijen zeer verwarrend was. De Raad merkt tevens op dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat verwerende partij van verzoekende partijen verwacht dat zij van alle gebeurtenissen en feitelijkheden de precieze data kunnen weergeven. Zo oordeelt verwerende partij onder meer dat het niet aannemelijk is dat eerste verzoekende partij, wanneer die wordt gevraagd naar het moment waarop haar schoonbroer werd aangevallen door enkele Kozakken, enkel kan zeggen dat dit incident in augustus 2010 gebeurde. Net zo min kon eerste verzoekende partij zich herinneren hoeveel keer zij in het totaal werd aangehouden, wanneer zij voor het eerst werd aangehouden, in welke maanden zij het afgelopen jaar drie tot vier keer werd aangehouden en in welke maanden zij helemaal niet werd aangehouden. De Raad is van oordeel dat van verzoekende partijen kan worden verwacht dat zij bepaalde cruciale gebeurtenissen die ertoe hebben geleid dat zij zijn moeten vertrekken uit de Russische Federatie, toch op een nauwkeurigere wijze zouden moeten kunnen weergeven, waarbij de Raad er nog op wijst dat de talrijke vaagheden/onwetendheden die verwerende partij heeft vastgesteld dienen te worden samen gelezen en niet als aparte van elkaar losstaande motieven die elk op zich de bestreden beslissingen dragen.
De Raad wijst er tenslotte nogmaals op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Daar deze onaannemelijk vage verklaringen betrekking hebben op elementen die de kern van hun asielrelaas raken, kon verwerende partij hier terecht uit besluiten dat de vastgestelde vaagheden afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

2.2.4.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden, betogen verzoekende partijen dat deze "*zogenaamde tegenstrijdigheden*" slechts "*kleine verschillen*" betreffen die onmogelijk de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen kunnen aantasten. Verzoekende partijen stellen verder dat het doel van vergelijkingen van verklaringen die in de verschillende fases van de procedure worden afgelegd, niet het vaststellen van zogenaamde discrepanties is, maar wel het nader uitklaren van het vluchtrelaas. De zogenaamde discrepanties dienden nader te worden uitgeklaard, zo stellen verzoekende partijen.

2.2.4.2. Waar verzoekende partijen ter verschoning doen uitschijnen dat het slechts om "*kleine verschillen*" gaat, die onmogelijk kunnen leiden tot de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, bemerkt de Raad integendeel dat de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas. *In casu* stelde verwerende partij tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en die van tweede verzoekende partij met betrekking tot de aanhoudingen, de inval van de politie in 2010 en de organisatie van hun vertrek uit de Russische Federatie. Verder stelt verwerende partij tegenstrijdige verklaringen vast tussen wat eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verteld en wat zij achteraf op het Commissariaat-generaal heeft gezegd. Zo

legt eerste verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af over de duur van de verschillende keren dat zij werd aangehouden en over de politiedienst die haar heeft aangehouden. Ook wordt in de bestreden beslissingen vermeld dat tweede verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal een verschillend moment vermeldt waarop de politie, nadat de vader van eerste verzoekende partij een klacht had ingediend, de documenten bij hen thuis in beslag heeft genomen. Het is onbetwistbaar dat deze tegenstrijdigheden allen betrekking hebben op cruciale elementen uit hun asielrelaas. Het louter minimaliseren betreft geen concreet verweer waarmee verzoekende partijen afbreuk vermogen te doen aan deze constateringen, die de geloofwaardigheid van hun verklaringen op zeer ernstige wijze ondergraven.

Met betrekking tot het tweede deel van hun verweer, is de Raad van oordeel dat, van broer (eerste verzoekende partij) en zus (tweede verzoekende partij) die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten, is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754). Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De redenering van verzoekende partijen hieromtrent kan aldus niet worden gevolgd.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift met geen woord reppen over de door verwerende partij geformuleerde opmerking dat het om verschillende redenen weinig waarschijnlijk is dat haar schoonbroer juist op de dag van hun vertrek in paniek zou zijn weggevlucht, waardoor aangaand motief als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

2.2.6.1. Met betrekking tot de verklaarde reisweg, volharden verzoekende partijen in de op het Commissariaat-generaal weergegeven feiten hieromtrent. Zij voegen nog toe dat de vader van eerste verzoekende partij "*veel geld betaalde voor de reis en dat zij er zich verder niets van moesten aantrekken*".

2.2.6.2. De Raad duidt verzoekende partijen erop dat, het louter volharden in een bepaald standpunt en het louter herhalen van een deel van de asielmotieven, uiteraard niet volstaat om de beslissing van verwerende partij op dit punt te ontkrachten, nu het aan verzoekende partijen toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijven. De toevoeging dat de vader van eerste verzoekende partij veel geld betaalde voor de reis en dat zij er zich verder niets van moesten aantrekken, kan niet worden gezien als een concreet argument waarmee afbreuk kan worden gedaan aan het in de bestreden beslissingen gestelde.

2.2.7.1. Betreft het niet bijbrengen van enig begin van bewijs, merken verzoekende partijen op dat het vergaren van documenten helemaal niet zo evident is als de commissaris-generaal wil laten uitschijnen. Verzoekende partijen betogen dat de bewijslast niet te hoog mag zijn voor de kandidaat-vluchteling, gelet op de situatie waarin hij zich bevindt. Zij vestigen er de aandacht op dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling voldoende kunnen zijn, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling moeten plausibel zijn en ze mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Verzoekende partijen zijn van mening dat dit *in casu* het geval is.

2.2.7.2. De Raad wenst er vooreerst nogmaals op te wijzen dat de bewijslast berust op de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen hebben ondernomen om enige documenten in verband met hun identiteit, afkomst, herkomst en de problemen die zij verklaren te hebben ondervonden, te bemachtigen. Waar zij argumenteren dat het bijbrengen van bewijsmateriaal onnodig is, nu hun verklaringen onder bepaalde voorwaarden een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling, stelt de Raad vast dat deze verklaringen echter niet

geloofwaardig zijn. Derhalve dient te worden besloten dat verzoekende partijen in geen geval tegemoetkomen aan de op hen rustende bewijslast. Daarenboven dient het niet bijbrengen van enig begin van bewijs niet als een losstaande motivering te worden aanzien, doch samen gelezen te worden met de vastgestelde flagrante vaagheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.8.1. Nopens de motivering van verwerende partij dat de verklaring van verzoekende partijen dat hun Russisch binnenlands paspoort, samen met de verschillende geboorteaktes, door de plaatselijke politie in beslag werden genomen en nadien vals werden verklaard, ongeloofwaardig is, nu er ook geen geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas, verklaren verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat zij met dergelijke redenering niet akkoord kunnen gaan. Verwerende partij kan niet in één "*pennetrek*" besluiten tot de ongeloofwaardigheid van aangaande beweringen, zeggende dat hun asielrelaas niet geloofwaardig is. Verder geven verzoekende partijen aan te volharden in hun verklaringen.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op zeer omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. De inbeslagneming van voormelde documenten maakt ontegensprekelijk onderdeel uit van onderhavig asielrelaas, waarbij moet worden opgemerkt dat ook betreffende deze actie van de politie flagrante onwetendheden en tegenstrijdigheden werden vastgesteld, die, zoals hoger gesteld, niet door verzoekende partijen worden weerlegd. Desbetreffende motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.9. Uit de flagrante tegenstrijdigheden, vaagheden, onaannemelijkheden, het gebrek aan enig begin van bewijs – zowel van hun identiteit als van de door verzoekende partijen aangehaalde problemen – het ongeloofwaardig bevinden van de voorgehouden reisweg en het – mede gelet op de overige vaststellingen – ongeloofwaardig bevinden van hun bewering dat hun documenten in beslag zouden zijn genomen door de politie en nadien vals werden verklaard, besluit verwerende partij terecht tot de niet toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.
De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in de regio binnen de Russische Federatie waarvan zij afkomstig zijn een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.
In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van deze dossiers, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier K. N., stuk 14 en administratief dossier K. T., stuk 12) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 oktober 2011 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. Wat betreft de door verzoekende partijen aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle

redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Verzoekende partijen tonen deze wanverhouding evenmin aan. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN J. BIEBAUT